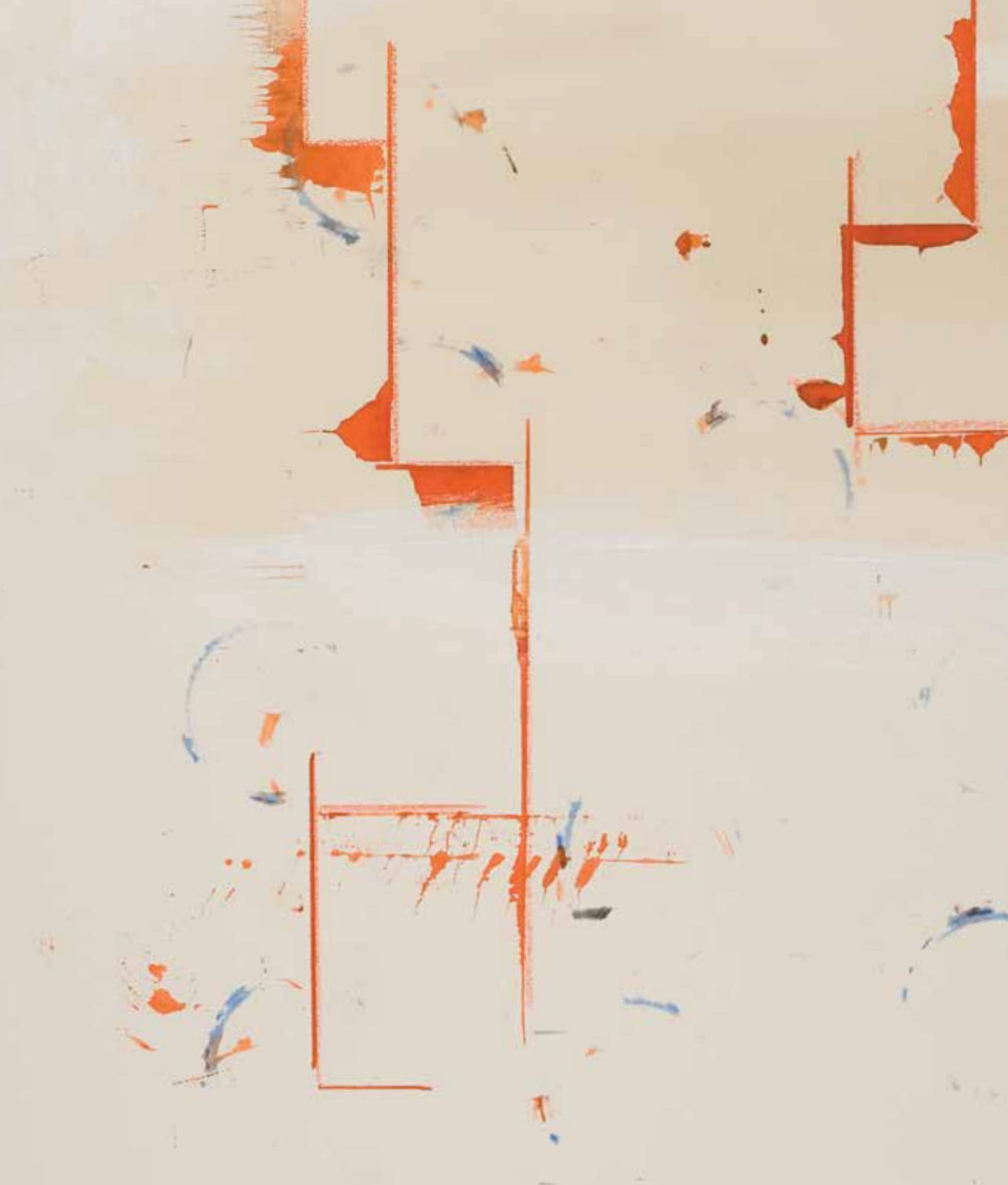

101

Har tit tænkt på at den rummelighed og vækst jeg har forsøgt at implantere i mine installationer trods alle de materiale knopskud, altid har været indstillet på det brede perspektiv og de store åbenheder for tolkninger.

Rummet har været en medspiller og inddraget i selve værkforløsningsen og ofte selv bidraget med indhold og historie til den aktuelle installation.

Arkitektoniske symboler udført i forgængelige materialer, værker med referencer til historie, geografi og etik og især arbejdet med den mellemøstlige kultur har være et vigtigt afsæt.

Processen afføder et stort forråd af tekster, symboler og ideer som oplagres, alene fordi de ikke er præcise nok til det aktuelle værk. Mine skitsebøger bugner af disse overvejelser der i al deres intimitet blot venter på en hjælpende hånd.

Med invitationen til at udstille på Gammelgaard, var jeg ikke i tvivl om at det var stedet at iværksætte et forløb der til dels åbner en lem for dette lager og samtidig realiserer det i en form der kan konsumeres og stimulere de mange referencer.

101 er titlen og antallet på de nye værker jeg har valgt at hænge op på Gammelgaards vægge. Det er tegning og akvarel på papir i samme format ophængt i en stram orden og

med titler der spreder sig ud over et meget stort stofområde.

Det har været en fordybelse i tegningens natur, et forsøg på at administrere de mange store og små spørgsmål i enkelte afsluttede greb, i det specielle rum papiret åbner op for. (Og her især ordene fra Hafiz fra Shiraz).

Denne lille bog følger udstillingen og viser et lille udsnit af de 101 tegninger og en redigeret samtale med leder af Gammelgaard Anne Retz Wessberg kort før åbningen af udstillingen. Foto af enkelte installationer og rumlige værker supplerer dette afsnit.

Finn Naur Petersen

(wish i was a young or a dead artist.)

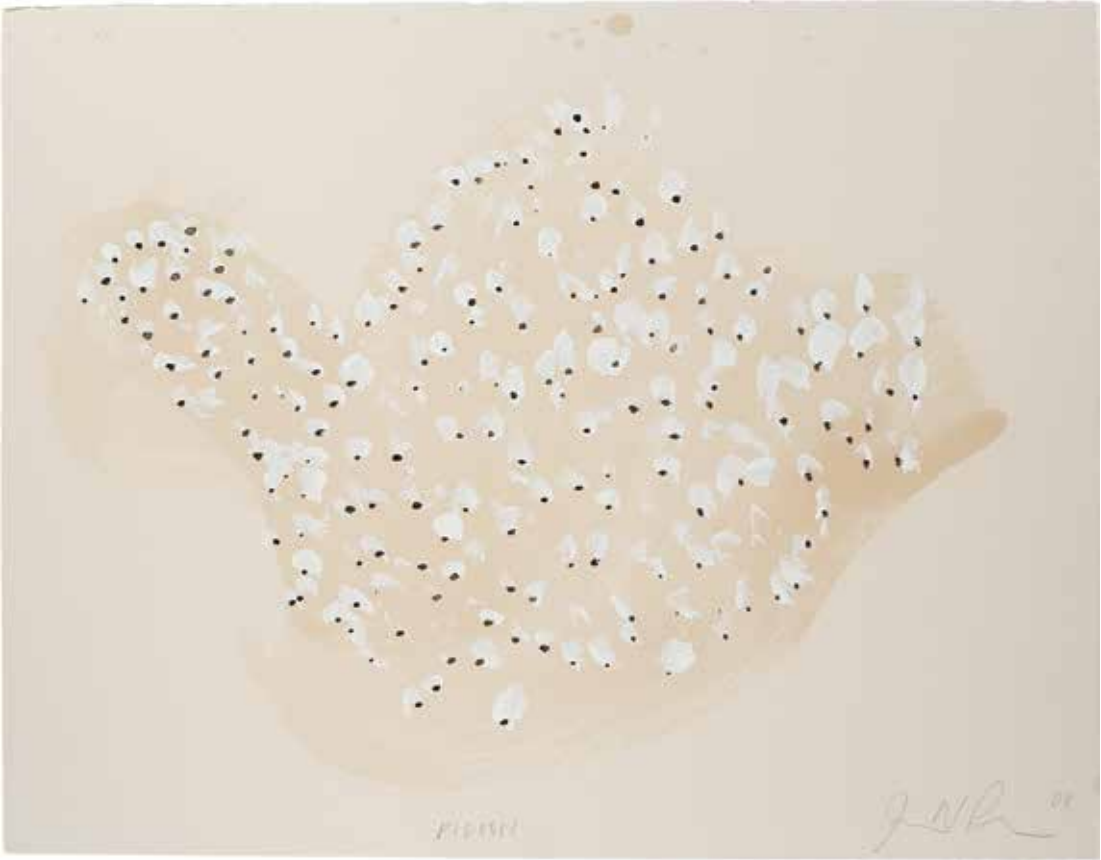
Bogen er tilegnet William Mills Naur Addyman.

I forbindelse med publikationen vil jeg gerne takke Bjørn Enevoldsen, Rasmus Eckardt, Tyge Lehmann og Mikala Naur for deres enestående hjælp.

Også en særlig tak til Anne Retz Wessberg, Jan Andersen og Mette Gitz-Johansen for det fine samarbejde omkring udstillingen på Gammelgaard.

middleeast menthol

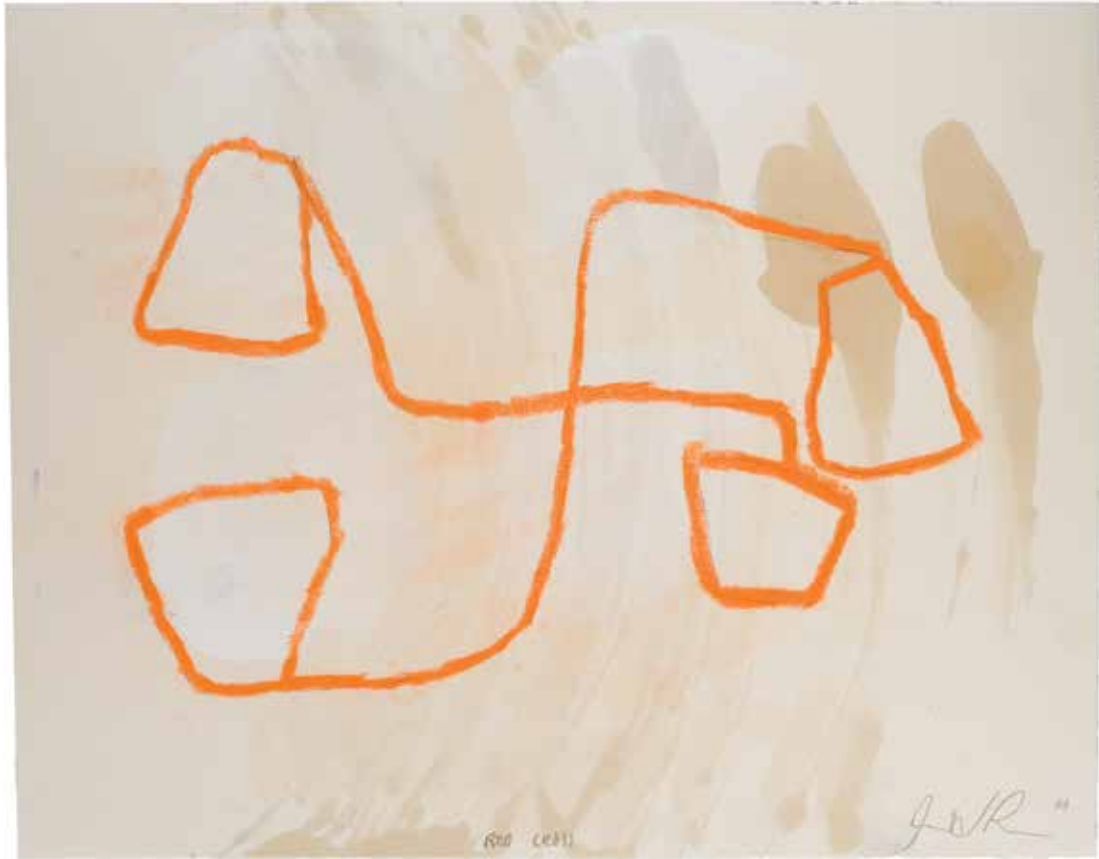

pigeon

table / elephant (udsnit) >

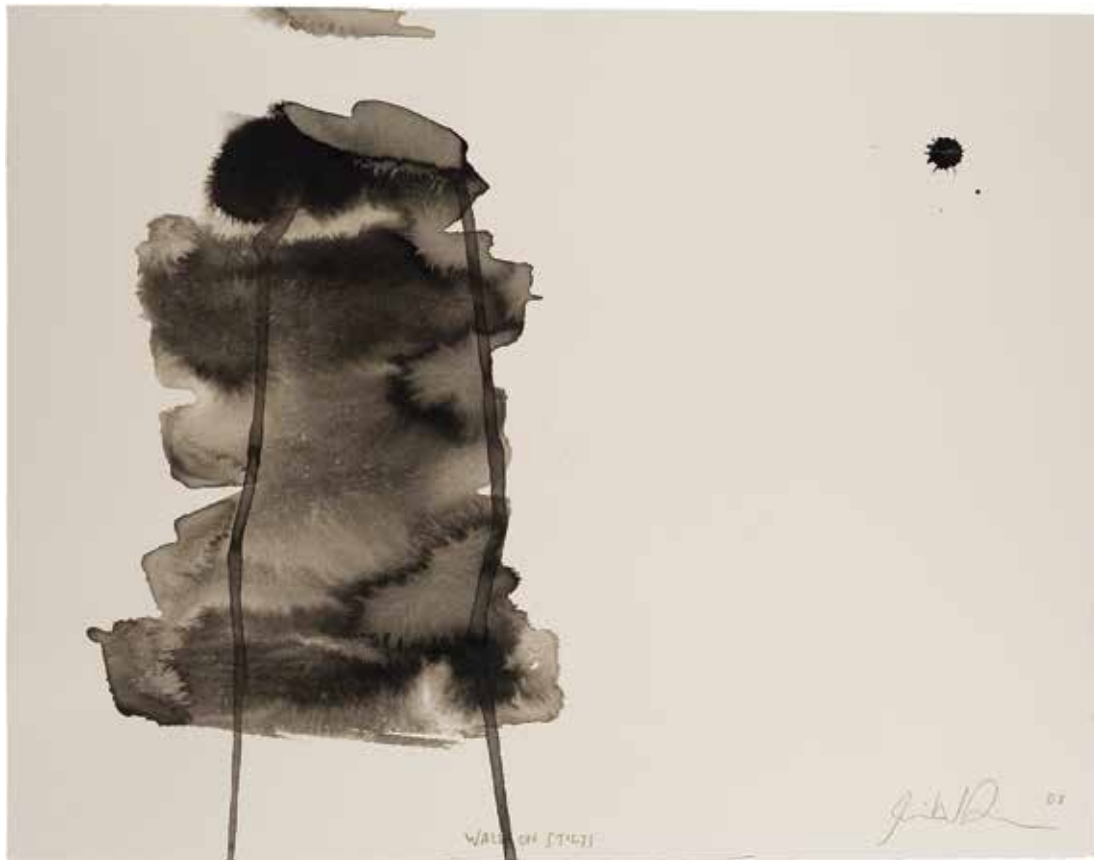

red ghost

swan lake / chandelier (udsnit) >

walk on stilts

12

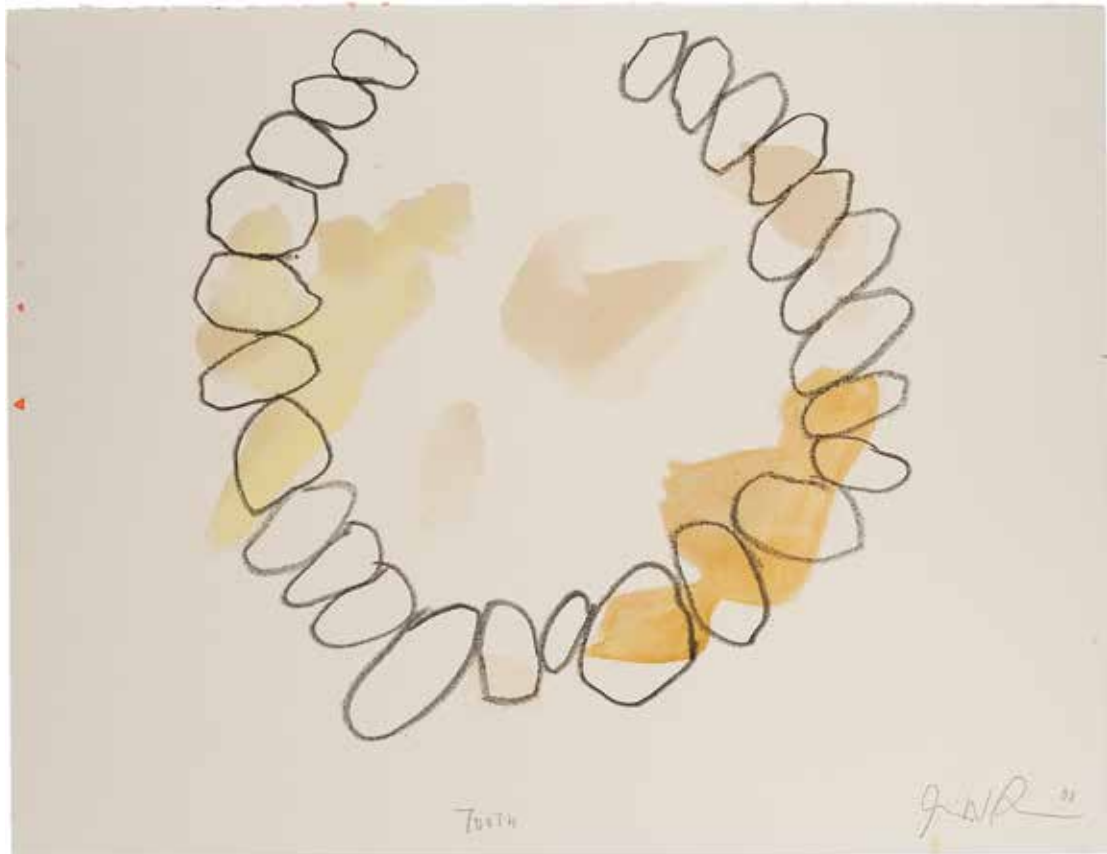

sharks

13

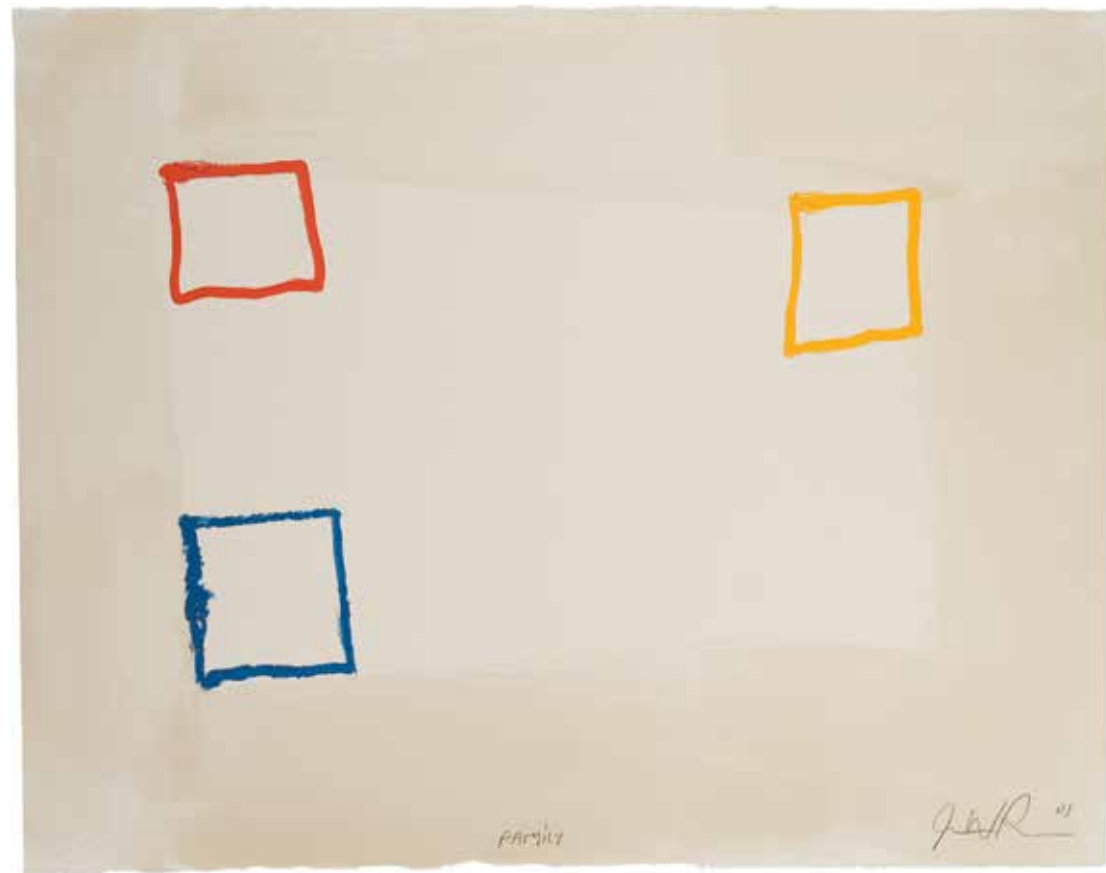

tooth

new born

24

25

goodbye

Samtale med Anne Retz Wessberg,
leder af Gammelgaard, i forbindelse
med udstillingen 101, april 2008

Vi er glade for at du vil udstille på Gammelgaard, fortæl lidt om hvad du vil udstille her?

Jeg har valgt at udstille tegninger/akvareller. Jeg har altid tegnet meget, ikke kun i forbindelse med mine installationer og skitser til større arbejder men også som uafhængige forløb, i en søgen og nysgerrighed efter nyt stof, energi og vækst. Gammelgaards udstillingsfaciliteter egner sig fortrinlig til det intime og da jeg netop havde taget hul på en proces med focus på den persiske poet Hafiz og ønsket om at materialiserer hans fine poesi, var det bare en kærvkommen anledning til at søge dybere og formulere et mere præcist forløb. Tegningens væsen og ønsket om at udforske mediet, komme videre i den rastløse ånd er jo stærke kræfter og lige præcis der er jeg let at lokke. Jeg møder papiret med meget ydmyghed og er interesseret i at åbne op for alle de muligheder, intuition og proces bidra-

ger med. Over det hviler en struktur, hvor jeg fastsætter antallet af værker, papirtype og dimensioner. Når jeg udstiller 101 tegninger er det selvfølgelig både en fiks ide og en reference til det mellemøstlige eventyr, men også et vigtigt signal til min egen indre ”proccesser”. I den er der masser af udforsket land, nysgerrighed og svage områder.

Når du nævner de svage områder i dit kunstneriske virke og du brændende ønsker at udvide din kompetance, hvad er det, som driver dig til at undersøge og arbejde?

Det er en drift, en proces iværksat for længe siden, der hele tiden skal fodres med ny viden og erfaring, en stor nysgerrighed og en optagethed af ånd og materialer der skal kanaliseres ud i kunstnerisk form. Man skal ikke undervurderer effekten af at bestige nye bjerge, indtage usikre og farlige områder på den indre bane og tvinge sig selv til at revurderer sin egen selvtilstrækkelighed. Det første jeg vedtog da det snart for mange år siden gik op for mig at jeg ikke kunne slippe den kunstneriske nerve, var det noget naive, at jeg ikke skulle gentage mig selv i arbejdet og havne i en stivnet og konventional form. Der er masser af kunstnere der med stor succes

Halalamp

Bladguld og akrylfarve på papir.
Udsnit af installation i The Lamp, Frederiksborggade i Kbh. 2006

bruger gentagelsen og genkendeligheden, nogen oven ikøbet med stort indhold og et relevant budskab. Jeg derimod forholder mig altid til et udgangspunkt der hele tiden revurderer den sidste kompetance og prøver samtidig at inddrage nye og uafprøvede løsninger.

Det er svære odds, men der er selvfølgelig en linie og en sanselighed i min materialebearbejdning der kæder de forskellige projekter sammen. Mine installationer hviler jo meget ofte på det givne rum og de fysiske rammer og miljø, således at værk og rum ofte er uadskillige. Her ligger et stort formidlings arbejde, værkerne kan ikke flyttes, de eksisterer i princippet kun de 3 til 4 uger udstillingen varer og det ofte i ukonventionelle udstillings-sammenhænge. Mine værker, bortset fra de grafiske, figurerer derfor næsten ikke i samlinger og på museer og det er en naturlig, omend lidt kedelig status.

Hvad vil det egentlig sige at skulle organisere sit arbejde, og ser du her en skillelinie imellem kunstnerisk og mere rutine præget arbejde. Er det det at skulle presse sig selv hele tiden og være overskridende?

Det er en slags resuorse der må stimuleres, hele kunstbegrebet er efterhånden meget ud-

vandet og vi er alle kunstnere idag. Drømmen siver fra kogekunst videre til skøjtebanerne og vi ser kunsten indgå i flere og flere tvivlsomme pagter med et stærkt kontrollerende regeringsgrundlag der ligestiller alle former for aktiviteter i en misforstået samfundsmodel der er lige så grotesk som den er sørgelig og værdiløs. Selve kunstfrembringelsen er selvfølgelig meget individuel betinget, jeg personlig anser det praktiske problem som det mest undervurderet. Der ligger mange spilte kræfter, og vidunderlige visioner gemt i dynge af vasketøj og ubetalte regninger. Hele logistikken med det sociale og især det økonomiske aspekt er desværre en alt for stor medspiller i de fleste kunstneres liv.

Kan du i forbindelse med udstillingen sætte nogle konkrete eksempler op på dine overvejelser og analyser i forbindelse med udstillingen på Gammelgaard, dine beslutninger om at udstille akvareller/tegninger, hvordan starter det?

Det er i et krydsfelt af udfordringer, der især er styret af det stof, den faglighed du lige nu er optaget af. Falder det sammen med en mulighed for at udstille, har du pludselig en enestående chance for at konkretiserer dine

Songbirds degrees, Mecca or Manhattan?

Træ, mosaikstifter og udstoppet arabisk sangfugl.
Udsnit af installation udført på Charlottenborg. 2005

Elephant mind

Bladguld, gitter, farvet lys og klokke.
Udsnit af installation udført på Overgaden. 1998

visioner, og her sad jeg midt i en stor poetisk gavebod og læste Hafiz. Det er meget billedrige tekster som er skabt i 1300 tallet i Shiraz i det gamle Persien og Hafiz er elsket i hele den mellemøstlige verden.

Begyndelsen var taget til et forløb på papir og en proces der siden hen har lukket op for al den anden "trafik" der passerer forbi mit arbejdsbord i Kronprinsessegade. Det er netop intuition og åbenhed over for det der sker på det hvide papir der er det mest givende og koncentrationen og nærværet skal være optimal for at udløse de bonus point som udskiller det sublime fra det ordinære.

Intuition er et nøgleord i mit univers og dets form er selvfølgelig meget egenrådig i forbindelse med tegningens væsen. Her opererer jeg, modsat mine installationer, uden fyssiske rum og ingen omkostningsplaget budgetter og håndværkere, men i den lille skala hvor hver et strøg, hver en streg har sin egen identitet, lidt som en koncert udført for solo instrument. Du starter et sted på papiret og måske, måske ikke, rammer du tonen, men du er nødt til at tro på det kan lade sig gøre, at der rundt om hjørnet lige om lidt venter det, der giver den der ekstra varme i kroppen og følelsen af at være på vej.

Er det her erfaringen spiller ind?

Ja, på godt og ondt opsamler du efterhånden en slags bagage som klæber til dig og det er på den slagmark slaget bølger frem og tilbage med sejrens sødme som katalysator for nye landvindinger.

Det er også her du bliver konfronteret med de processor du hader, den alt for lange opstart når du kaster dig over et nyt projekt, hvorfor skal jeg bruge 3/4 af en afmålt periode på "bare" at arbejde mig varm? Her hjælper ingen erfaring, det er en ommer hver gang.

Det synes jeg er interessant, samtidig kan jeg godt forestille mig andre kunstnere har fundet arbejdsmetoder og oplæg hvor det måske mere er i udvælgelsen end i selve processen at beslutningerne tages. Generalt er det vel vigtigt for beskuren at vide at der ligger en meget stor udvælgelsesprocessproces bag hvert værk og at der eksisterer et stort tidsperspektiv?

De fleste kunstnere er jo på arbejde hele tiden og det lyder måske som en besættelse, men det er jo ofte spændende og dragende tanker på vej mod nye mål og værkforløsninger.

Love

Træ, bladguld, farvet lys.
Udsnit af installation udført på Under Dybbølsbro. 2000

The long walk (out)

Træ, blod, papir og kinesisk sangfugl.
Udsnit af installation udført på Charlottenborg, 2006

Det er vel også der man finder glæden og forløsningen i arbejdet?

Arbejdet foregår i flere forskellige niveauer, fordi jeg har valgt at benytte mig af ret så forskellige udtryksformer. Først og fremmest er jeg billedhugger, det er her mit faglige gen udspringer og det er især i arbejdet med værk, rum og beskuer jeg har lagt de fleste anstrengelser, men interessen for alle de beslægtede udtryksformer har gang på gang ført til nye og spændende udfordringer. Tegning som begreb er jo utrolig dragende og det har været en intens oplevelse at skulle bearbejde mine egne myter og fordomme om det (næsten) hvide papir. Det betyder at du ikke uden videre kan sammenføre de forskellige erfaringsgrundlag i din arbejdsproces. Du må finde en platform i hver enkelt disciplin og levere varen ud fra den givne situation og forsøge at bevare det overordnet og regulerende greb som koordinerer og skaber sammenhæng i alle dine forskellige udtryk. Lykkedes det kan det godt være forløsningen og glæden ikke kun er abstrakte begreber.

Det lyder næsten som om at den egentlige udfordring i tegningen ligger i at bevare udtrykket og på samme tid beherske enkeltheden?

Der går en rød tråd igennem næsten alle mine arbejder, en optagethed af det transperante, lethed og en bred vifte af tolkningsmuligheder, en åbenhed, som rummer en nerve og den har jeg forsøgt at fastholde i 101. Glem ikke at jeg er et ”procesmenneske”, det er her jeg finder næring og det er i det rum forløsningen sker. I afviklingen af en udstilling er det slut. Alle mine værker og installationer eksisterer kun som fotomateriale i bogform og det har mange praktiske fordele. Du har ikke brug for lagerplads, du slipper for at blive konfronteret med dine gamle værker og blive i dårlig humør, men som sagt kolliderer det lidt med museers indkøbspolitik og det flow og genkendelighed en status er så afhængig af.

Du er jo lektor på Det Kongelige Danske Kunstakademi, hvordan får du de to verdener til at hænge sammen, det meget formidlingspræget, undervisningen og dit eget kunstneriske virke ?

Et ønskejob med helt klare sammenhænge i et center for udveksling af ideer og energi er det helt banale svar. De første år var meget fyssiske, indtil jeg fandt en form en gensidighed i hverdagen hvor jeg fandt ud af at åbne op

Make a wish

Forsølv et bog, sandblæst glas, gitter, farvet lys, akryl, glasdør, persienne, neonlys og perlekæde.
Udsnit af installation, mellemdækket, Charlottenborg. 2004

for alle de kvaliteter og energier de studerende råder over. Jeg finder rigtig mange lighedspunkter i de bevægelser de unge fortager, den afsøgen efter alternative stof og indhold, deres projekter uden for rammerne af den etablerede kunstscene, men også deres kompetance og mod til at løse alverdens problemer.

Jeg er jo lektor på grafisk skole og her varertager jeg undervisningen i gamle klassiske teknikker, såsom litografi, radering og fotogra-vure. I stillingen er forskningspligt indskrevet og det er ikke kun i forbindelse med udvikling af nye og spændende teknikker, men så sandelig også i forhold til mit eget kunstneriske virke. Det bevirker at der en klar overensstem-melse imellem de forskellige discipliner.

Når nu du er så tæt på de unge, hvilke tendenser ser du lige nu?

Det er en meget bred vifte af forskellighed du møder hvis du besøger akademiet idag. Der er rigtig mange der maler og det har der været de sidste 8-10 år. Maleriet har godt fat i en stor del af de studerende, der er stor efterspørgsel efter unge malere uden for akademiets porte og det frister selvfølgelig. Vi har en stor gruppe af studerende der arbejder med video og lydkunst og der er også en stor

gruppe der er optaget af den sociale dimension, urbane spørgsmål og feminisme.

Hvad ser du som kunstens fornemste opgavelige lige nu, i og med demokratiseringen er slået igennem og vi alle kan købe oliefarver og kalde os kunstnere?

Der kan vi jo vende tilbage til traditionen og akademiet, en slags mesterlære, som desværre er under hårdt pres hele tiden, her skal vi nemlig koordinerer vores arbejde og tilegne os en overordnet universitetsmodel der i sin grundform favoriserer de boglig stærke studerende. Vi skal ikke være bange for fornyelser men vi skal træde varsomt og ikke undervurderer det potentialle 250 års historie har ført med sig. Vi må ikke udhule vores faglighed og den tid det tager at få bare en fornemmelse for det skabende. Dette er et stort fagområde med masser af kompleksitet og jeg tror det kræver en slags uddannelse at forholde sig til disse begreber. Det betyder ikke at du skal gå på en kunstskele (jeg har aldrig været på en), men du skal søge kreativt selskab og har du talent og faglighed, kompetance og ydmyhed, så er der håb, hvis du er stædig nok til at få tilegnet nogen forudsætninger for at forstå kunstens væsen og selv agerer i dette rum.

Make a wish

Forsølvat bog, sandblæst glas, gitter, farvet lys, akryl, glasdør, persienne, neonlys og perlekæde.
Udsnit af installation, mellemdækket, Charlottenborg. 2004

Disposal

Udsnit af objekter og værker fra Århus Kunstbygning, 2001

eyes of william

wife

the lamp

46

47

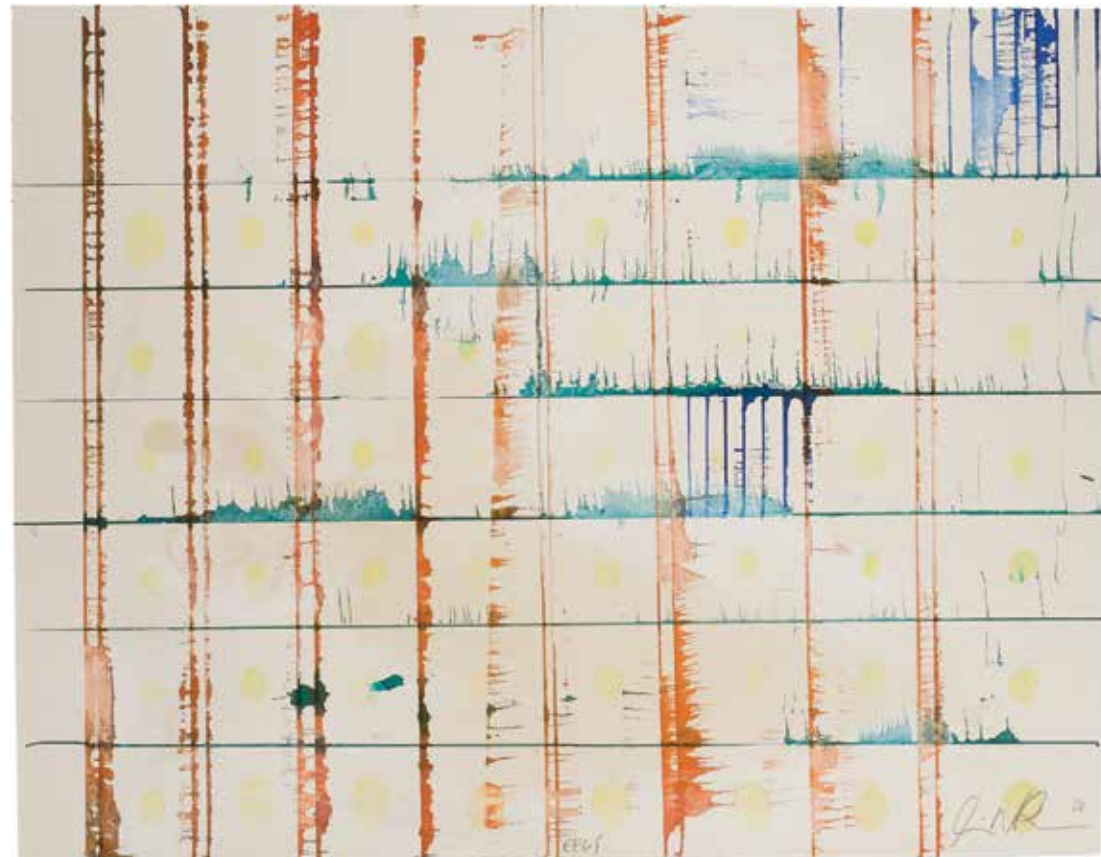
lighting fields / wish i was a young or dead artist (udsnit) >

two souls

50

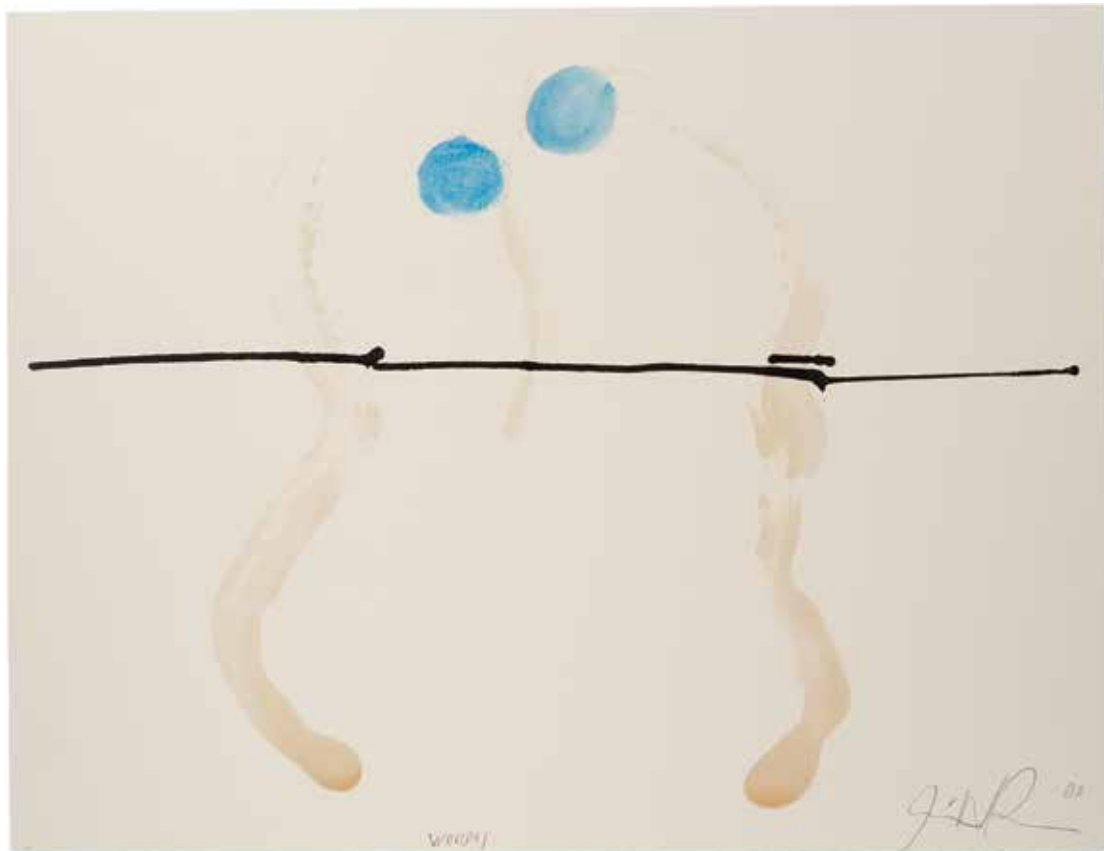
51

eegs

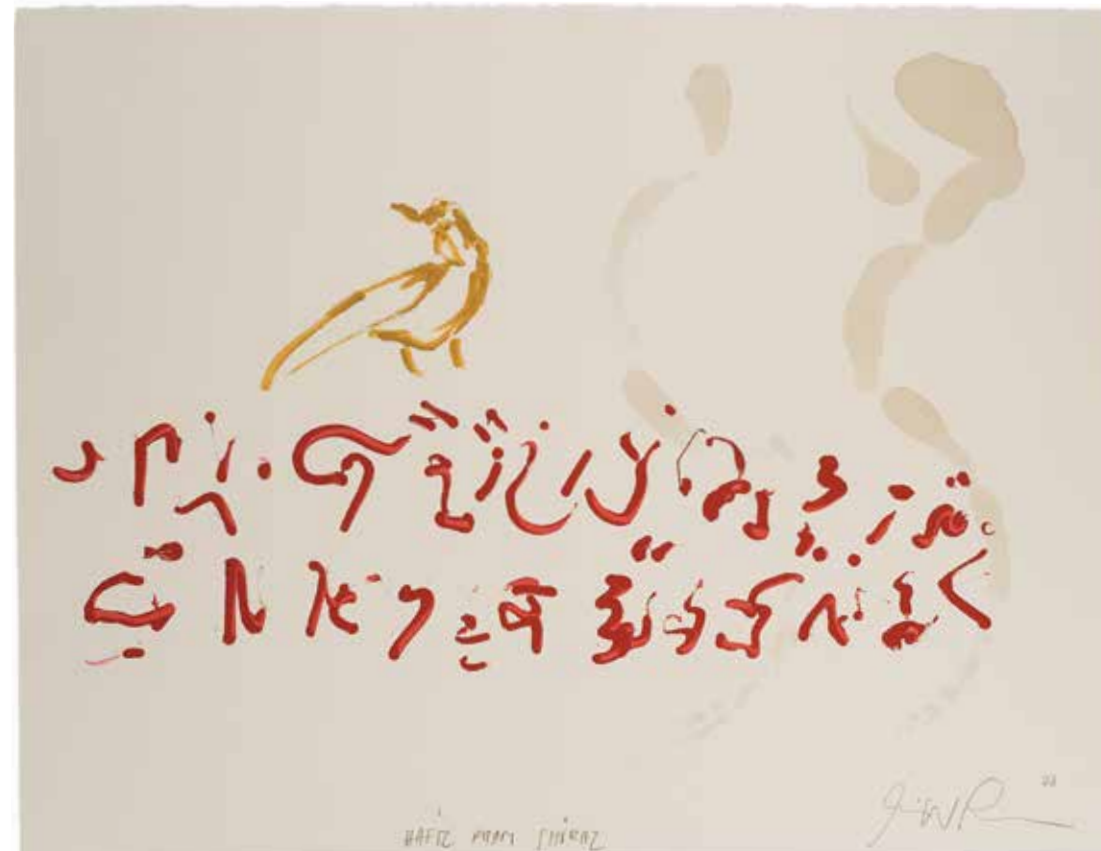

snow in athen

60

61

hafiz from shiraz / door (udsnit) >

© Finn Naur Petersen, 2008

Layout: Rasmus Eckardt

Fotografer: Anders Sune Berg, Bent Ryberg,

Bjørn Enevoldsen og Finn Naur Petersen

Tryk: Sangill Grafisk

Tak til Højesteretssagfører C.L. Davids Legat for
Slægt og Venner for økonomisk støtte til denne
publikation.

Printed in Denmark 2008

ISBN 978-87-983266-2-5

Alle tegninger er udført på nepalpapir
og Fabriano i 35 x 45 cm.